

DE WOORDGAVEN: TONGENTAAL, PROFETIE EN WOORD VAN KENNIS

Prof. J. Van der Veken*

Inhoud

Tongentaal
Interpretatie
Profetie
Woord van kennis
Opbouwend en liefdevol
Voorzichtigheid

TONGENTAAL

Zijn er twee soorten tongentaal? Soms hoor ik van tongentaal als spreken van een vreemde taal die vertolking behoeft.

U vindt in de Schrift inderdaad een tweevoudige vorm van 'spreken in tongen'. De ene noemt men xenolalie, dwz. het spreken van een vreemde taal. De andere noemt men glossolalie. Dat is het spreken, zoals Paulus zegt, 'met onuitsprekelijke verzuchtingen' (Romeinen 8,26) - al hoeft die tekst niet noodzakelijkerwijs op de tongentaal te slaan. In ieder geval gaat het om een bidden van een niet-gearticuleerd gebed, dwz. een gebed waarbij wij al het fonetisch materiaal dat we ter beschikking hebben, gebruiken om God te loven en te prijzen, zonder dat dat in verstaanbare taal moet zijn.

Er is over xenolalie niet zo heel veel geweten. We hebben de indruk dat in de Bijbel tenminste staat dat 'iedereen hen in hun eigen taal hoorde'; als u wilt: receptieve xenolalie, het ontvangen van het woord van iemand anders in de eigen taal.

En Prof. Van der Veken illustreert met twee voorbeelden het zeldzaam voorkomen van xenolalie. Hij besluit met te zeggen: 'Een gezonde houding is: een onderscheid maken tussen wat feitelijk is en de integratie van de feiten. Er is geen enkele reden om de feiten te miskennen. Er zijn veel meer dingen tussen hemel en aarde dan wij ons kunnen voorstellen.'

Hij vervolgt:

Maar één ding kan ik zeggen: in de allermeeeste gevallen - in alle gevallen die ik ken - is het spreken 'in tongen' geen spreken van een vreemde taal. En zeker niet van een taal die de Heilige Geest ons inblaast. Wat is het dan wel?

Het is een verlaten van het gearticuleerde spreken, omdat men zich op een zeker moment realiseert dat het niet meer mogelijk is datgene wat wij te zeggen hebben, uit te drukken in verstaanbare taal. Een van de grote voordelen van tongentaal is dat men zich geen zorgen hoeft te maken van wat de anderen denken. Als men hardop spreekt bij ons gebed, luisteren de geburen en wijzelf altijd mee. In de tongentaal ontstaat een soort éénklank, een soort symfonisch gebed dat zeer mooi is.

Ik vind ook dat men niet te rap in tongentaal moet beginnen te bidden. Dat moet werkelijk komen vanuit een Geestvervulde groep. Ik vind dat men zeer goed kan horen of dat authentisch of niet authentisch is. In de tongentaal spelen dezelfde graden van authenticiteit en niet-authenticiteit als in dichtwerken, in schilderwerken en in profetieën.

INTERPRETATIE

Paulus ijvert steeds voor het evenwicht tussen enerzijds het spontane gebed, de profetie, de beoefening van de gaven en anderzijds de controle over de gemeenschap. Nu iets meer daarover.

De controle door de gemeenschap, of interpretatie, is een verstaanbaar maken voor deze gemeenschap van wat er op dit moment te zeggen is.

1 Korintiërs 14,22-24:

In vers 22 wordt gezegd: 'De glossolalie is dus een teken bestemd niet voor de gelovigen, maar voor de ongelovigen; de profetie daarentegen is bestemd niet voor de ongelovigen, maar voor de gelovigen'.

Een moeilijke tekst, maar wat wil dat zeggen? Wel, het Pinksterwonder was blijkbaar ook voor de ongelovigen. In Handelingen 2,11-12 lezen we: '...wij horen hen in onze eigen taal spreken van Gods grote daden. Allen waren

buiten zichzelf, wisten niet wat ervan te denken en zeiden tot elkaar: "Wat zou dit betekenen?"...' Dat is dus het moment van verwondering. Hetgeen nu gebeurt, is helemaal anders dan wat men gewoon is. Dat is literair een 'disconnecting technique'. Het maakt het nieuwe los van het reeds gekende. Dat wekt dus verwondering. Juist zoals een dichter eens een wondere versvorm gebruikt om een nieuw woord, om verwondering te wekken. Dat pakt natuurlijk maar één keer. Men kan Van Ostayen niet zomaar nadoen. Dan wordt het inderdaad 'nadoen'.

'Maar anderen zeiden spottend: "Ze zijn zich aan zoete wijn te buiten gegaan"' (Handelingen 2,13). U ziet: wat er gebeurt kán geïnterpreteerd worden als 'vage geesteswaan'. En Petrus spreekt dan, Petrus interpreteert: 'Deze mensen zijn niet dronken zoals jij veronderstelt... Maar hier gebeurt wat door de profeet Joël gezegd is'. Dat is een literair 'connecting technique', dwz. het nieuwe wordt in verband gebracht met iets uit het Oude Testament, met een bijbeltekst. Dat is interpretatie, of zeggen: 'Wat hier gebeurt, is eigenlijk wat God wil. Gods plan gaat hier in vervulling'. Men toont de zin van wat daar gebeurt.

Hetzelfde gebeurt in 1 Korintiërs 14, waar Paulus zegt: 'Als iemand gesproken heeft, dan moet dat geïnterpreteerd worden'. Maar Paulus zegt ook dat als men in glossolie spreekt en een buitenstaander binnenkomt, dat lijkt 'alsof jij waanzinnig zijt'. 'Wat zal er nu gebeuren als een buitenstaander, een ongelovige binnenkomt terwijl de hele gemeente bijeen is en allen in geestvervoering spreken? Zullen zij niet zeggen dat jij waanzinnig zijt?' (vers 23). Ja natuurlijk. Als men altijd zomaar in vervoering spreekt, of op een niet-gearticuleerde wijze, dan zal de buitenstaander daar geen touw meer kunnen aan vastknopen. Maar omgekeerd: wat er gezegd wordt is in zekere zin ook van belang voor de buitenstaander. Om te beginnen moet hij die verwondering voelen; moet hij zich afvragen: wat zou dat betekenen? Zo heb ik eens gevraagd, helemaal aan het begin, waarom die tongentaal zo belangrijk was in de charismatische vernieuwing. Iemand heeft me dan gezegd: 'Good advertizing'. Eigenaardig is bij tongentaal de belangstelling van journalisten en van andere mensen. Hij heeft zeker veel bijgedragen om de charismatische vernieuwing een soort bekendheid te verschaffen. En in die zin is hij niet bijkomstig.

Het getuigt ook dat die gemeenschap een zekere vrijheid heeft om de Heer te loven en te prijzen. Maar men mag daar zeker niet blijven bij staan.

PROFETIE

Maar als allen profeteren en er komt een ongelovige of buitenstaander binnen, dan wordt hij door allen terechtgewezen, door allen beoordeeld' (vers 24). Het profeteren heeft dus ook een betekenis voor de buitenstaander, nl. het profeteren zegt aan de buitenstaander: 'Bekeert u, of ge zult allen gelijkelijk vergaan'. Dat is dus in zekere zin ook voor de buitenstaander gezegd. Want de planeet aarde is uniek; als de planeet aarde vergaat, dan zijn we er allemaal aan. Nu, als wij verder gaan met niet de gerechtigheid te beoefenen, als wij verder gaan met niet de vrede te stichten en als wij verder gaan met niet de natuur te respecteren, dan zullen wij allen gelijkelijk vergaan. Welnu, dat woord is bestemd voor gelovigen en ongelovigen.

Maar er zijn verborgen gedachten die worden blootgelegd (vers 25). Een bekend voorbeeld is hoofdstuk 5 van de Handelingen: Ananias en Saffira. '...Daarop zei Petrus: "Ananias, waarom heeft de satan bezit genomen van uw hart, zodat ge de heilige Geest bedriegt en van de opbrengst van uw land achterhoudt?"... Bij het horen van deze woorden viel Ananias neer en stierf. Een grote vrees maakte zich meester van allen die dit vernamen'.

Dat is hetzelfde als in 1 Korintiërs 14,25: '...dan zal hij zich ter aarde werpen, hij zal God aanbidden en belijden dat God werkelijk in uw midden is'.

WOORD VAN KENNIS

Dat woord van kennis is blijkbaar ook iets dat beoefend wordt in de Kerk. Ik ben daar verschillende malen getuige van geweest. Iemand als Père Tardif heeft die gave duidelijk. Het schijnt, maar ik ken dat niet uit eigen ervaring, dat men soms heel klaar een beeld voor zich ziet, ofwel iets hoort. Dat heeft heel dikwijls te maken met een sterk aanvoelen van 'er is een mens hier in die en die situatie'. Ik heb soms getuigenissen gehoord van mensen die gezegd hebben: 'Kijk, wat hier gezegd is, dat lijkt als twee druppels water op mijn situatie'. Ik moet dus zeggen: het is iets dat blijkbaar functioneert. Maar een woord van kennis moet uiterst voorzichtig worden gehanteerd. Het is

zeker iets waarmee men niet moet beginnen. Men moet het alleen maar doen, indien men constant die permanente aandrang krijgt óm het te doen.

Maar anderzijds weet ik van mensen die het beoefenen, dat het óók moed vraagt om naar voren te treden en te zeggen: 'Er is in de gemeenschap iemand die in die en die situatie zit', of 'die genezen wordt nu', of 'die de toets van God ervaart'. Dat vraagt moed, en daarom is er ook bevestiging nodig. Daarom is het ook nodig dat iemand die denkt dat het op zijn geval toepasselijk is, naar het team, naar die persoon gaat en zegt: 'Kijk, wat hij toen en toen gezegd heeft, dat realiseert zich zo en zo in mijn leven'. Anders kan die persoon dat psychisch niet volhouden als hij alleen maar praat als 'een stem in de woestijn'.

OPBOUWEND EN LIEFDEVOL

Het is essentieel voor een woord van kennis dat het opbouwend en liefdevol is. Als ik een woord van kennis zou uitspreken en zeg: 'Er zijn onder u vele zondaars, er zijn veel mensen die vergaan in eigenwaan en die denken dat zij het zijn' - als ik zoiets zeg, spreek ik de waarheid, maar niet vanwege God. Het is waar, natuurlijk! Je kunt een groep nemen van honderd mensen. En je kunt gelijk welke zonde bedenken en je kunt zeggen: 'Er is iemand onder u die dat of dat gedaan heeft'.

Ik heb ooit eens iemand horen vertellen die juist als roeping had, denk ik, van mensen hun lichtgelovigheid als het ware te helpen overwinnen. Die zei hoe die technieken werken van bijvoorbeeld waarzeggers, helderzienden en zo meer. Als men in een grote menigte van vijf-honderd mensen zegt: 'Er is iemand die zijn linkerbeen gebroken heeft', en hij wijst in die richting, wat gaat er gebeuren? Iedereen begint te kijken, behalve degene die zijn linkerbeen gebroken heeft, want die denkt: het gaat over mij. Dan ontstaat er een soort focus, en na een

tijd ziet men naar wie iedereen kijkt. En zegt men: 'Is het waar dat ge het linkerbeen gebroken hebt?', dan is het antwoord: 'Ja zeker'. Dat speelt allemaal mee. Dat wil niet zeggen dat het geen authentieke woorden van kennis zijn, maar wel - dat wil ik nu dus heel duidelijk zeggen - dat zij moeten gedragen worden door een opbouwende geest en door liefde.

VOORZICHTIGHEID

Omdat die zaken zo delicaat zijn, is de Kerk uiterst voorzichtig met de charismata. Ik zou nog dit willen zeggen. In een boekje van Montague dat ik gelezen heb in voorbereiding van deze samenkomst, zei hij: 'De Kerk kan blijkbaar niet leven mét de charismata, en ze kan ook niet leven zónder charismata'. Dat wil zeggen: als er charismata zijn, dan moeten de wijze mannen en de bisschoppen altijd zeggen: 'Pas op', en als er géén zijn dan moeten de wijze mannen en de bisschoppen zeggen: 'Kom, mensen, open u voor Gods Geest'. Ik houd vol dat een bisschop veel en veel gelukkiger is wanneer hij aan zijn mensen kan zeggen: 'Maar mensen, overdrijft toch niet! Denkt toch niet dat u een rechtstreekse telefoonlijn hebt met de hemel! Denkt toch niet dat de Heilige Geest u gelijk wat ingeeft! Past toch op. Bedaart toch een beetje!' Die bisschop is veel gelukkiger dan de bisschop die moet zeggen: 'Maar mensen, zeg u toch eens iets!'

Helaas zitten wij in een situatie waarin dat de mensen hun stem verloren hebben. En opdat ze een beetje van die stem zouden terugvinden, heb ik willen spreken over de woordgaven. Ik ben ook dankbaar dat ik het heb mogen doen. Ik hoop dat de Heer uw pogingen om in de gebedsgroepen een gezonde geest in verband met de charismata te laten veld winnen zal belonen, en van u een Geest-ervulde gemeenschap zal maken.

Uit: Bouwen aan de Nieuwe Aarde, januari-februari 1989, blz. 12-15

* Dit artikel is gebaseerd op een geluidsopname van een lezing, die prof. dr. Jan Van der Veken uit Leuven in 1988 in Baak gaf in een toerustingswEEKEND voor verantwoordelijken van katholieke charismatische gebedsgroepen. De tekst is door hem zelf nagekeken en goedgekeurd voor publicatie. Aansluitend op deze lezing heeft prof. dr. Jan Van der Veken vragen beantwoord. Deze vragen en antwoorden staat in 0190 en 0191 op www.stucom.nl.

Dit is document 0189 op www.stucom.nl.